

[Christophersen.]

ation end den, regeringen kom til i, vil regeringen stadig præsentere os for et betydeligt betalingsbalanceproblem.

Det var derfor, jeg sagde til hr. Lysholt Hansen, at jeg syntes, han skulle lægge en dæmper på sin optimisme og skulle vente og se, hvilke statsfinansielle konsekvenser det kunne få, når det efterhånden gik op for alle i denne sal i løbet af 1973, at det slår til, som formandskabet har skrevet i sin redegørelse: der er en risiko for en overophedning, og det nødvendiggør forskellige former for økonomiske indgreb. Det synes jeg altså hr. Lysholt Hansen skal gå hjem og læse på. Jeg håber ikke, at det er hr. Lysholt Hansens mangeårige ophold herinde, der er grunden til disse svigt i opfattelsen, og jeg håber, jeg på denne måde har givet en litteraturvejledning, som også kan tilfredsstille formanden for Danmarks biblioteksforening.

Jeg vil gerne vende tilbage til det, som hr. Lysholt Hansen derefter beskæftigede sig med, nemlig det, han troede jeg havde beskæftiget mig med, disse væksttendenser. Nu var også økonomi- og budgetministeren inde på den sag, og det fremgik af det, vi hørte heroppefra, at der var tale om, at den nuværende regering havde brudt en uheldig udvikling. Det synes jeg ikke skal stå helt uimodsagt, for hvad var situationen i 1968? Da var situationen den, at de socialdemokratiske ledede regeringer gennem 1960erne havde præsteret en række finanslove med stærkt stigende summer. Der var tale om en reel vækst på ca. 8 pct. om året. . . (*Lysholt Hansen*: Det var også det, jeg sagde!) Javel, og derefter tog man fat på at nedbringe denne stigning. Det lykkedes selvfølgelig ikke fuldt ud tilfredsstillende, men der var dog tale om i de år, hvor VKR-regeringen sad, at denne vækst var faldende.

Nu kommer man og siger, at nu har man altså kunnet nøjes med 4 pct., men hvor megen realitet er der i disse 4 pct., hvis man tager hensyn til, at der i det finanslovsforslag, vi nu behandler, er en éngangsbesparelse med hensyn til landbrugsstøtten? Hvis ikke man havde været i den situation, at vi på grund af vor indtræden i EF kunne sløjfe dette meget betydelige beløb på finansloven, hvordan havde den reelle vækst så været? Sådant kunne man godt spørge, og så tror jeg, man ville konstatere, at den ind-

sats, som både hr. Lysholt Hansen og økonomiministeren gerne vil gøre lidt ud af, ikke er så vældig imponerende. Realiteten er, at vi atter står med et finanslovsforslag, hvor den reelle vækst i de offentlige udgifter er alt for stor.

Til sidst vil jeg gøre en enkelt bemærkning om det, der blev sagt om den fremtidige måde at gribe besparelspolitikken an på. Hr. Lysholt Hansen har foreslået, at man nu skulle overlade det til de faste udvalg i folketinget at tage bespareelsesproblematikken op. Jeg vil her erindre om, hvad jeg sagde i min indledende tale, at vi i venstre, efter at man nu har konstateret, at kulegravningssiden — dette særlige udvalg — ikke var så holdbar, at den ikke førte til nogen positive resultater, nu forudsætter, at man vælger en parlamentarisk mere normal fremgangsmåde. Men det udelukker naturligvis ikke, at vi positivt kan overveje, om man i de enkelte faste udvalg skulle tage spørgsmålet op om, hvorvidt man i forbindelse med den nye lovgivning har behov for at kigge udgifter af anden art efter i sømme-

ne. Det er imidlertid ganske klart, at når regeringen fremsætter det finanslovsforslag, vi behandler i dag, og gør det med det beklagende og betænkelige tonefald, som jeg også tidligere har sagt vi har kunnet spore i økonomi- og budgetministerens fremsættelsestale, så forventer vi naturligvis, at en sådan regering, der selv er klar over, at det er en uholdbar udvikling, er den, som, i kraft af at den har påtaget sig ansvaret for den økonomiske politik, først og fremmest kommer med de konkrete forslag.

Grethe Philip: Jeg synes nok, hr. Lysholt Hansen var vel optimistisk, da han omtalte konjunkturudviklingen. Jeg sagde jo selv, at jeg så lyspunkter i den, men jeg synes, de strålede lidt for meget op, da hr. Lysholt Hansen omtalte de samme ting.

Men bortset fra det glædede jeg mig over, at der var mange ting, vi var enige om. Jeg konstaterede således, at hr. Lysholt Hansen sagde, at også efter hans mening var et underskud på betalingsbalancen på mere end 2 milliarder kr. årlig meget utilfredsstillende. Det er jeg enig i, og det er jo bl. a. noget af det, vi skal se på.

Hr. Lysholt Hansen sagde også, at rege-